

Kornfeld Tibor És Jana Marková, A Menyasszonya

Tibor fiam és a menyasszonya, Jana van a képen.

A fiam annyira zsidóként élt, hogy mi nem is tudtuk máshogyan elképzelni, csak úgy, hogy zsidó lányt hoz haza. Nem tudom, mennyire érdekes, de ez volt a fő ok. A fiam komolyan kezdett udvarolni egy zsidó kislánynak, akinek a szüleivel mi is nagyon jó baráti viszonyban voltunk. Eljárt a fiam a lányhoz, a kislány is volt nálunk, több esetben is. De aztán a kislány is egyetemre járt. A lány Magyarországra, a fiam pedig itt. Egyszer a fiam meglepetésszerűen elment utána, és akkor látta, hogy a lány másképp viselkedett. A fiam borzasztóan csalódott. Nagyon elkeseredett. Akkortól fogva nem is nagyon volt szabad említeni ezt a kislányt.

Amikor bevonult katonának, akkor is nyíltan zsidó volt, ami nem volt valami jó bizonyítvány abban az időben. Ahova bevonult, onnan áthelyezték Karlsbadba. Karlsbadban első cselekedete az volt, hogy megkereste, hol van a zsinagóga. Valószínűleg valaki észrevette, és pár napon belül áthelyezték valahová Csehországba. Ott is az első volt, hogy megkereste a zsinagógát. Ez megint nem tetszett valakinek, így a határra került, Cheb volt a végállomás. A vonaton összeismerkedett egy kislánnyal. A kislány Mariansbadban dolgozott mint gyógytornász. Összebarátkoztak, és megbeszélték, hogy találkozni. Tartották a kapcsolatot. Következő tavasszal a fiam bemutatta nekünk. Tartózkodó volt, bár szívesen fogadtuk. A fiam közben megfázott vagy megbetegedett, nem tudom. A kislány megtudta, hogy a fiam betegen fekszik, elment utána, és vitt neki mindenféle vitaminokat, gyümölcsöket. Nagyon jól esett a fiamnak, hogy valaki ennyire törődik vele.

Amikor hazajött szabadságra, kirukkolt, hogy szeretne megnősülni. Kellemetlenül érintett bennünket, őszintén megvallva egy éjszakát közösen a feleségemmel végigsírtuk. Mert úgy volt beállítva, hogy egy jó zsidó családban, zsidó szokások szerint fog élni. Nem akartam a fiammal vitába szállni, megkértem őt, hogy ígérje meg nekem, hogy fél évig nem találkozik ezzel a kislánnyal. Levelezhetnek, beszélgethetnek, de ne találkozzanak. Ha fél év után is azt fogja a fiam mondani, hogy el akarja venni feleségül, akkor nekem nem marad más hátra, csak az, hogy elmenjünk a szüleihez, és megkérjük a kislány kezét. Így is alakult a dolog. Az még hozzátartozik az igazsághoz, hogy amikor elmentünk a fiammal a szülei után, én akkor tudtam tulajdonképpen meg, hogy a lánynak már nincsenek szülei. Az édesapja más faluban élt, elment tőlük, a kislány édesanyja már sajnos nem élt. A kislányt a nagymamája nevelte. Elmentünk, bemutatkoztunk, és én ott egyenesen megmondtam, hogy mi zsidók vagyunk, és ha problémájuk van a zsidókkal, akkor azt most mondják meg. A nagymama kijelentette, hogy neki semmi problémája nincs azzal, hogy zsidók vagyunk. Azt mondta, hogy legfeljebb a kislány is "belépne" oda. Nem is tudta elképzelni, hogy ez mivel jár. Neki semmilyen vallása nem volt. A lánya és a férje is tanárok voltak. Ők semmilyen hitben nem nevelték a gyerekeket.

Akkor abban is megegyeztünk, hogy az esküvőt Dunaszerdahelyen fogjuk tartani. Meghívhatjuk és meg is hívtuk az összes rokonságot. Csehországból is, Magyarországról is, mindenkit. Nagyon sokan voltunk. Az ünnepi vacsorát a szállodában tartottuk, a dunaszerdahelyi Duna Hotelban. Szép idő volt, a városházától a szállodához autókkal, gyalog, ki hogyan érkezünk. A hotel teraszán álltunk össze, mert a fiam nem volt hajlandó csak úgy belépni a hotelba. Az akkori szálloda főnöke odahozott a hotel ajtajába egy szalvétába becsomagolt üveg poharat. Odarakta az ajtóhoz, a fiam felemelte a menyasszonyát, és ahogy belépett, rálépett az üvegre. Akkor mindenkitől, akik ott voltak, mintha jelszóra egyszerre hangzott el a "mazi tov!". Örök élmény maradt a részemre is, de a fiam részére is.